

Warszawa, dnia 20 czerwca 2017 r.

Sygn. akt VI Ka 1211/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Beata Tymoszków

Sędziowie: SO Sebastian Mazurkiewicz

SO Małgorzata Bańkowska (spr.)

protokolant: p.o. protokolanta sądowego Sylwester Sykut

przy udziale prokuratora Agaty Stawiarz

po rozpoznaniu dnia 20 czerwca 2017 r. w Warszawie

sprawy Z. B. syna Z. i E. ur. (...) w O. oskarżonego o przestępstwa z art. 233 § 1 k.k., art. 300 § 2 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Otwocku

z dnia 31 maja 2016 r. sygn. akt II K 316/11

I. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że:

1. uchyla rozstrzygnięcia z punktów 3, 4, 5;
2. uniewinnia oskarżonego od popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie 1 aktu oskarżenia i w tej części wydatkami postępowania w sprawie obciąża Skarb Państwa;
3. zmienia opis czynu przypisanego w punkcie 2 w ten sposób, że za datę jego popełnienia przyjmuje okres od dnia 16.04.2008 r. do dnia 16.09.2010 r.

II. w pozostałej części tenże wyrok utrzymuje w mocy;

III. stosując Ustawę Kodeks karny w brzmieniu obowiązującym na dzień 16.09.2010 r. w zw.

art. 4 § 1 kk, na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary 1 roku pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby 3 (trzech) lat, zaś na podstawie art. 71 § 1 kk wymierza oskarżonemu karę grzywny w liczbie 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 150 (stu pięćdziesięciu) złotych;

IV. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1680 złotych tytułem opłaty za obie instancje i obciąża go pozostałymi kosztami sądowymi za obie instancje.

SSO Sebastian Mazurkiewicz SSO Beata Tymoszków SSO Małgorzata Bańkowska

Sygn.akt VIKa /16

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy zważył, co następuje. Kontrola instancyjna zainicjowana apelacją obrońcy oskarżonego Z. B. dała podstawy do zmiany zaskarżonego wyroku i uniewinnienia oskarżonego od popełnienia czynu przypisanego mu w pkt.1 wyroku.

Podstawą takiej zmiany nie były jednak zarzuty zawarte w apelacji, Przed przystąpieniem do ich rozważenia, sąd odwoławczy musiał sprawdzić, czy oskarżony, przed złożeniem przyrzeczenia, w trybie art.913§1kpc, został pouczony o grożącej mu odpowiedzialności karnej za zeznanie nieprawdy lub jej zatajenie.

Zgodnie z treścią art.304§1kpc sąd, przed odebraniem przyrzeczenia musi uprzedzić stronę o odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywych zeznań. Formuła wskazanego przyrzeczenia, nie zawiera bowiem w swojej treści klauzuli o takim uprzedzeniu.

Znajdujący się na karcie 58 wyciąg z protokołu rozprawy przeprowadzonej przed sądem cywilnym w dniu 6 stycznia 2010r zawiera jedynie zapis, że od Z. B. odebrano przyrzeczenie, bez jakiegokolwiek wzmianki, iż został on pouczony o rygorze karnym. On sam nie pamiętał, czy został pouczony o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań /k.86/.

Można domniemywać, że sąd zastosował się do dyspozycji zawartej w art.304§1kpc, jednak w sytuacji, kiedy kwestionuje się prawdziwość oświadczenia złożonego w tym trybie i stawia się zarzut z art.233§1kk, samo domniemanie nie jest wystarczające.

Okoliczność ta stanowi znamię, czynu zabronionego, musi więc być weryfikowalna w oparciu o konkretny fakt, a nie domniemanie.

Mając powyższe na względzie należało uznać, że przy braku możliwości sprawdzenia, czy oskarżony był pouczony o grożącej mu odpowiedzialności karnej, za zeznanie czy zatajenie prawdy przy wyjawianiu składników swojego majątku, należało go uniewinnić od zarzutu z pkt. I a/o.

Zaistniała sytuacja procesowa, zwolniła sąd odwoławczy od konieczności ustosunkowania się do zarzutów, podniesionych co do tego czynu, w apelacji obrońcy.

Odnośnie zarzutów dotyczących czynu zakwalifikowanego z art.300§2kk, należało uznać je za chybione w stopniu oczywistym.

Po wydaniu przez Sąd Okręgowy w Warszawie, w dniu 20 kwietnia 2005r. wyroku w sprawie o sygn.akt IC 2178/98, nakazującego Z. B. zwrot wierzytelności, oskarżony nie zaspokoił swojego wierzyciela, zbył składniki swojego majątku zagrożone zajęciem, czym udaremnił wykonanie tego orzeczenia w drodze egzekucji komorniczej.

Z dokumentacji zgromadzonej w sprawie wynika jednoznacznie, że w okresie wskazanym w zarzucie był jedynym akcjonariuszem Spółki (...) i swobodnie mógł w tym czasie dysponować akcjami tej Spółki, co niewątpliwie ułatwiało mu to ich status „na okaziciela.”

W dniu 16 września 2010r., M. B. oświadczył /k.384/, że Z. B. nie jest jedynymi akcjonariuszami Spółki co oznacza, że oskarżony darował lub zbył część swoich akcji na rzecz innych podmiotów, nie zaspakajając swojego wierzyciela.

Mając powyższe na względzie, sąd odwoławczy uznał, że ustalenia sądu meriti, co do tego, że oskarżony wypełnił swoim zachowaniem dyspozycję art.300§2kk, są trafne.

Sąd dokonał jedynie korektory opisu czynu przypisanego mu w pkt.2, powracając do jego pierwotnego brzmienia. Ramy czasowe tego czynu zostały bowiem prawidłowo określone w akcie oskarżenia.

Nie można było bowiem jednoznacznie, precyzyjnie, określić kiedy Z. B., zbył akcje Spółki (...), a skoro był ich jedynym posiadaczem w okresie od 16.04.2008r ./akt notarialny z tej daty rep/A (...)/ do 16.09.2010r./ oświadczenie M. B. / , to te ramy czasowe zakreślały faktyczny okres, kiedy akcje mogły być zbyte.

Ta zmiana opisu czynu jest obojętna z punktu widzenia kierunku wywiedzionej apelacji.

Kara wymierzona za ten czyn, została prawidłowo wywarzona z uwzględnieniem dyrektyw zawartych w art.54kk i nie nosi cech rażącej surowości.

sso Małgorzata Bańkowska sso Beata Tymosów sso Sebastian Mazurkiewicz